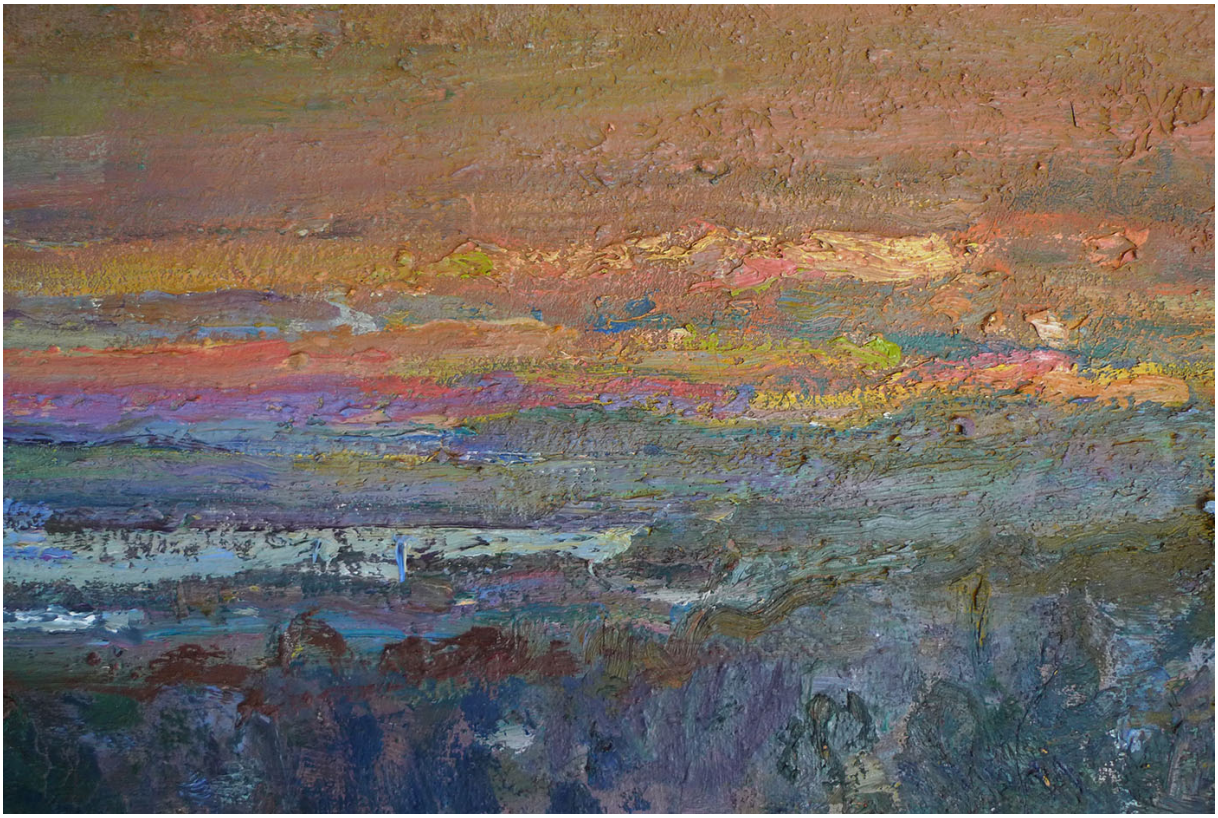

Om minneutstillingen med malerier av Gunnar Dietrichson

Sammen med Rondane Haukliseter Fjellhotell og Øigardseter Fjellstue ærer Høvringen Vel kunstneren Gunnar Dietrichsons minne med en utstilling bare av malerier med motiver fra Høvringen.

Kunstmaleren Gunnar Dietrichsons familie har hatt hytte på Høvringen siden 1904. Gunnar var der fra han var barn, og overtok den da foreldrene døde.

I over 50 år malte han Høvringen, særlig høst og vinter. Tre motiver synes å dominere: Blåhø sett fra hytta til alle årstider og i alle typer vær; Heimfjell sett fra nedre del av Høvringen, særlig i høstfarger; og Vardhø også sett fra nedre del av Høvringen, både høst og vinter. Men han har også malt med blikket rettet mot Sletthø, Steinbuhø, Bråkdalsbelgen og Formokampen, og fra områder i nærheten av Smuksjøseter og Putten. Høvringsåi, særlig vinterstid, vekket hans interesse.

Som kunstmaler hadde Gunnar noen særegenheter. Han malte bare det han så, det vil si at han måtte stå foran motivet sitt når han malte. Mange har sett ham stå ute på ulike steder langs veien på Høvringen, gjerne under bakluken på en pickup, med et lerret på staffeliet og malersakene inne i bilen. Fordi han bare kunne male det han så, kunne han heller ikke legge inn noe i bildet som ikke var der i den virkeligheten han så. Han malte bare i dagslys, og man kunne se ham stå ute og malte ute helt til vi andre ikke synes det var noe å se. Men han så fargene, sa han. Dessuten kunne tusmørket skjule en del detaljer som han slapp å male, og derfor gjøre motivet noe enklere å fange inn, slik snøen gjorde om vinteren. Han malte heller

aldri etter egne skisser eller akvareller, eller kopierte egne malerier. Hvert maleri ble påbegynt på nytt, foran det motivet han hadde valgt.

Det var et høyt oppdrevet kunstnerhåndverk Gunnar hadde kommet frem til, med faste regler for hva han kunne og ikke kunne. Man kan kalle ham en dogmemaler, en som har pålagt seg noen få regler for sien malerier, som ikke kan brytes. Gunnars regler var helt hans egne, og det gjør ham til en høyst original kunstner i norsk sammenheng. Om disse reglene skal oppsummeres i et begrep eller en kort setning, er det denne: Alt måtte være sant. Han var en sannhetens maler.

Vi kan likevel ikke kalle maleriene hans naturalistiske, selv om vi lett ser hva de forestiller. Han skjuler ikke at maleriene hans er bare en flate som med hjelp av pensel og palett er påført tyktflytende og saktetørkende lag av oljemaling. Hvert pålagt malingslag er synlig, og vi ser tydelig hvordan oljemaling med ulike farger blander seg i hverandre. Dette er et modernistisk trekk ved ham.

Det er særlig lyset og fargene han er opptatt av. Det ser vi ikke minst i de mange maleriene malt fra hytta mot Blåhø (som også kalles Jetta). De er derfor ømfintlige for det lyset man ser dem i, og bør helst sees i dagslys. Det skal heller ikke så mye dagslys til. Det er som naturens egne farger har avsatt seg på hans pensel og palett, og derfra er overført til lerret.

En særegenhet ved Gunnar som kunstner var at han ikke signerte maleriene sine, før de ble rammet inn når de skulle stilles ut og selges. Usignerte malerier som nå stilles ut er derfor forsynt med en ekthetserklæring. Den er utstedt og underskrevet av hans niese Helene Hyllseth og hennes bror Christian Dietrichson, og er festet på baksiden av blindrammen. Der er også påtrykket en faksimile, ved hjelp av et stempel med Gunnars vanlige signatur. Det er en garanti for at maleriene er originale Dietrichson-malerier.

- Dag Solhjell, dr. philos, venn av Gunnar og stor beundrer av hans kunst, og hytteeier på Høvringen.